

*Нагороджений:
Орденом Червоного Прапора,
двома орденами Вітчизняної війни I ст.,
багатьма медалями*

(1919–1994)

Дузь Іван Михайлович

Народився 18 листопада 1919 р. у Волочиську Хмельницької обл.

Закінчив волочиську середню школу (1937), вступив на філологічний факультет Одеського університету. Навчання було перерване війною. Брав участь у бойових діях до самої Перемоги. Починав війну лейтенантом, закінчив – капітаном, командиром мінометної батареї. Нагороджений бойовими орденами та медалями. Після війни І. М. Дузь завершив університетську освіту. Працював учителем, журналістом. Після дострокового закінчення аспірантури в Одеському університеті захистив кандидатську дисертацію (1955). Працював старшим викладачем, доцентом.

У 50-ті рр. був редактором університетської газети “За наукові кадри”. Працював деканом філологічного факультету (1957 – 1964, 1970 – 1981). Захистив докторську дисертацію (1967). Працював професором кафедри української літератури, завідував цією кафедрою (1972 – 1988).

Протягом багатьох років очолював спеціалізовану раду з захисту кандидатських дисертацій з філології в Одеському університеті. Для читання лекцій він неодноразово виїздив до Канади і США. Очолював обласне відділення товариства “Знання”, обласне відділення товариства “Україна”. Був організатором і одним із засновників щорічних всеукраїнських Олійниківських читань. Будучи заступником голови обласного відділу Товариства українсько-болгарської дружби, І. М. Дузь домігся заснування газети на болгарській мові, відкриття болгарських шкіл. За активну діяльність нагороджений болгарським орденом Кирила і Мефодія I ступеня. За плідну наукову, громадську діяльність нагороджений Почесною відзнакою Президента України, орденом “Знак Пошани”.

Автор оповідань (збірка “На все життя”, 1986), віршів. Очолював правління Одеської організації Спілки письменників України.

За великий внесок у зміцнення культурних зв'язків між РС та Болгарією І. М. Дузь нагороджений урядом НРБ болгарським орденом “Кирила і Мефодія”.

І. М. Дузь – майор запасу. Був нагороджений орденом Бойового Червоного прапора, двома орденами Вітчизняної війни першого ступеня та медалями. Кавалер ордена “Знак пошани”, нагороджений Почесною відзнакою Президента України, Заслужений працівник культури Української РСР. Помер 22 листопада 1994 року.

